

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ «ΠΡΑΣΙΝΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»

(ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΝΕΟ (ΑΝΤΙ) ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ)

Στο πλαίσιο λειτουργίας του κράτους και του καπιταλισμού βασική στόχευση των πολιτικά και οικονομικά κυρίαρχων είναι η άντληση του μέγιστου δυνατού κέρδους και της αδιασάλευτης αναπαραγωγής αυτού του σαθρού συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Η ζωτική ανάγκη των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών για μεγιστοποίηση του κέρδους προϋποθέτει και βασίζεται στην απομύζηση τόσο των ανθρώπων όσο και του συνόλου των φυσικών πόρων. Οι συνέπειες της εγγενώς αντιανθρώπινης και αντιπεριβαλλοντικής ύπαρξης του κράτους και του καπιταλισμού είναι εμφανείς καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων ύπαρξής τους. Η ζωή εν γένει θεωρείται αναλώσιμη και η φύση που αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξη ζωής λεηλατείται αδιάλειπτα στο βωμό της αύξησης της κερδοφορίας των ισχυρών. Ωστόσο, εκτός από τους υλικούς όρους εκμετάλλευσης των ανθρώπων και του περιβάλλοντος το κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα παράγει και επιχειρεί να διαιωνίσει και την ηθική και τις αξίες της κυριαρχίας. Η εξουσιαστική λογική προάγει την εργαλειακή χρήση της φύσης και την αλλοτριωμένη αντίληψη ότι η φύση υπάρχει αποκλειστικά για να εξυπηρετεί τον άνθρωπο και να καλύπτει τις ανάγκες του. Η λογική αυτή που προωθείται στο όνομα της πολιτισμικής εξέλιξης του ανθρώπου και της συνθετότητας των αναγκών του, προέρχεται και προωθείται σκόπιμα από τους εξουσιαστές.

Η διαβρωτική επενέργεια των κρατών και του κεφαλαίου στο περιβάλλον (με τους πολέμους, τα όπλα μαζικής καταστροφής, τις πυρηνικές δοκιμές, τις εξορύξεις, την κατασπατάληση των φυσικών πόρων για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της βιομηχανίας, την μόλυνση υδάτων – εδάφους - αέρος) οδηγεί αναπότρεπτα στην με μαθηματική ακρίβεια ολοκληρωτική και μη αναστρέψιμη καταστροφή του οικοσυστήματος. Ωστόσο, οι εξουσιαστές και τα ιδεολογικά τους φερέφωνα επιχειρούν να μετακυλήσουν την υπαιτιότητα για την οικολογική καταστροφή σε μια αόριστη και γενικόλογη ανθρώπινη δραστηριότητα και στην μεμονωμένη ατομική συμπεριφορά επιχειρώντας έτσι να αποκρύψουν την αλήθεια: ότι η ευθύνη για την καταστροφή του περιβάλλοντος βαραίνει σχεδόν αποκλειστικά τους πολιτικά και οικονομικά κυρίαρχους. Παράλληλα, στην κατεύθυνση του εφησυχασμού των συνειδήσεων και της πρόληψης των κοινωνικών αντιδράσεων προωθείται το ιδεολόγημα της λεγόμενης «πράσινης ανάπτυξης». Ο όρος ανάπτυξη στα πλαίσια του κράτους και του καπιταλισμού έχει συγκεκριμένο και μονοσήμαντο περιεχόμενο. Συνεπάγεται ανάπτυξη μόνο για τα αφεντικά και τα συμφέροντά τους και επίταση της εκμετάλλευσης των ανθρώπων και της φύσης. Για μας είναι δεδομένο το ότι το κράτος και ο καπιταλισμός όχι μόνο δεν μπορούν να συμπορευτούν με την οικολογία αλλά είναι και εκ διαμέτρου αντίθετα. Όσο και αν πασχίζουν οι κρατούντες να μας πείσουν ότι η «πράσινη» εκμετάλλευση της φύσης αποβαίνει προς όφελος δικό μας και της υγείας μας και ότι θα οδηγήσει σε μία βιώσιμη ανάπτυξη, δεν μας πείθουν. Καμία συνθήκη δεν μπορεί να είναι βιώσιμη ούτε για εμάς ούτε για το περιβάλλον όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός.

Το πρόσφατα ψηφισθέν νομοσχέδιο του ελληνικού υπουργείου περιβάλλοντος και ενέργειας με τον χαρακτηριστικό τίτλο «εκσυγχρονισμός περιβαλλοντικής νομοθεσίας» επιβεβαιώνει εύγλωττα τα παραπάνω. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, πέραν άλλων, ουσιαστικά προβλέπει τη δυνατότητα εξορύξης πετρελαίου σε περιοχές Natura, την κατάργηση των φορέων διαχείρισης σε προστατευόμενες περιοχές, την καταστροφή οικοσυστημάτων από την αλόγιστη εγκατάσταση αιολικών εργοστασίων, την οικονομική εξάρτηση των περιβαλλοντικών ελεγκτών από τους ίδιους τους επενδυτές τους οποίους θα καλούνται να ελέγχουν, τη νομιμοποίηση της καύσης σκουπιδιών και αποβλήτων βιομηχανιών, τη διευκόλυνση της οικοπεδοποίησης των δασών και τη δυνατότητα κυνηγιού σε καταφύγια άγριας ζωής. Η χρονική δε συγκυρία κατάθεσης προς ψήφιση του νομοσχεδίου εν μέσω πανδημίας δεν είναι καθόλου τυχαία.

Το συγκεκριμένο αντιπεριβαλλοντικό νομοσχέδιο όπως ήταν φυσικό συνάντησε αφενός τη συσπείρωση αφετέρου την εκδήλωση έντονων αντιδράσεων των κατοίκων πολλών τοπικών κοινωνιών και συλλογικοτήτων ανά τη χώρα (στα Άγραφα, στα Τρίκαλα, στην Νάξο, στην Εύβοια, στο Πήλιο, στην Πάρο και αλλού) οι οποίοι σε κάποιες περιπτώσεις, όπως στην Τήνο, συγκρούστηκαν και με τις δυνάμεις καταστολής προκειμένου να θέσουν ανάχωμα στην οικολογική καταστροφή της περιοχής τους. Εξίσου βέβαια αναμενόμενη ήταν η κρατική επιλογή της βίαιης καταστολής των τοπικών αγώνων με τη συνακόλουθη ποινικοποίηση των αγωνιζόμενων.

Για εμάς είναι δεδομένο ότι όσο θα ανεχόμαστε το κράτος και τον καπιταλισμό ως όρους ζωής θα συναινούμε στην αυτοκαταστροφή μας και στην υποθήκευση του παρόντος και του μέλλοντος όχι μόνο του δικού μας, αλλά και των παιδιών που δεν έχουν γεννηθεί ακόμα. Για να σώσουμε ό, τι μπορεί ακόμα να σωθεί από το περιβάλλον δεν πρέπει να αρκούμε και να επαναπαυόμαστε στην εξατομίκευση μίας προσωπικής συνειδητής οικολογικής στάσης, ούτε να αναθέτουμε τις ελπίδες μας σε θεσμικούς και διαμεσολαβημένους από τα πάνω εναλλακτικούς δρόμους διαχείρισης του καπιταλισμού με πράσινο περιτύλιγμα. Το οικολογικό ζήτημα, το ζήτημα της καταστροφής του πλανήτη εξ' αιτίας της απληστίας των πολιτικά και οικονομικά ισχυρών που οδηγεί στην ολοκληρωτική κυριαρχία τους πάνω στη φύση και οδηγεί ευθέως στην καταστροφή της, εκκινεί και βασίζεται πάνω στην κυριαρχία μεταξύ των ανθρώπων. Γι' αυτό, το πρόβλημα του περιβάλλοντος είναι πρωτίστως κοινωνικό, πολιτικό, οικονομικό και ηθικό. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να λυθεί αυτό εάν η εξουσιαστική λογική που διατρέχει το σύνολο των ανθρώπινων σχέσεων και τις σχέσεις των ανθρώπων με τη φύση διατηρηθούν ως έχουν.

Μονόδρομος για την ουσιαστική προστασία του περιβάλλοντος είναι η συνειδητή και έμπρακτη απόρριψη του κρατικο/καπιταλιστικού τρόπου ζωής και των σαθρών «αξιών» που αυτός ο τρόπος συνεπάγεται. Είναι η ριζική αναδιοργάνωση της κοινωνίας πάνω σε νέες αξίες: τις έως σήμερα απειλούμενες με εξαφάνιση αξίες της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλοβοήθειας μεταξύ των ανθρώπων. Είναι η επαναξιολόγηση του φυσικού κόσμου αλλά και του ανθρώπου ως ένα ακόμα αναπόσπαστο κομμάτι αυτού και όχι ως το κυρίαρχο κέντρο του. Είναι η καταστροφή του κράτους, του καπιταλισμού και της εξουσίας σε όλες τις μορφές της... είναι η κοινωνική επανάσταση για την αναρχία.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ

ΟΥΤΕ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ, ΟΥΤΕ ΠΡΑΣΙΝΙΖΕΙ...

...ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ !

anwthrwskw.espivblogs.net

anwthrwskw@espiv.net